

ואלו מגלחין פרק שלישי מועד קטן י"א.

עין משפט
ג'ר מצוה

ושווה על יריכו. המוטיב אצל לא צידו זין אצבעותיו וצפן כדך
חול: גמ' לאחרים בטובה. ולא בשכר: מערים ומוכר שלו. כן
עושה כל ימות החג: כדי פרנסתו. בהרווחה ולא מיירי זמני שאין
לו מה יאכל: אצל לא צאצן. שמולה זמנו כד שיוכל לשחזרו יפה:

מתני' הקובר ממו שלשה ימים
קודם הרגל. הואיל ועיקר אצילות
אינו אלא שלשה ימים: צטלה ממנו
גורם שצטלה. ללאחר הרגל אינו
צריך לנמנו יותר: שמונה ימים.
קודם הרגל צטלה ממנו גזרת שלשים
הואיל והתחיל יום אחד מן השלשים
אינו צריך לשמור כלום לאחר הרגל
דין שלשים אלא * מותר לאלתר
בצתבותם צגיהון ומספורת: שש
עולה. אירע שצטלה זמני אצלו עולה
למנין שצטלה: ואינה מפסקה. ללאחר
שצטלה צריך להשלים שצעה ימי אצילות
עם השצת: והרגלים מפסיקין.
כדי קבר ממו שלשה ימים קודם
הרגל מפסיק האצילות לגמרי ולאחר
הרגל אין משלים כלום: ואין עולין.
כדי קבר ממו צתון הרגל דלא צטלה
ממנו גזרת ז' אין ימי הרגל עולין
למנין ז' ימי אצילות אלא לאחר הרגל
צריך לישב ז' ימי אצילות זו היא
סברתה: אצל בהעתק מנאמתי ואין
עולין כדי קבר את ממו שני ימים
לפני הרגל דלא צטלה ממנו גזרת
שצטלה אין ימי הרגל עולין למנין
שצטלה ימי אצלו אלא לאחר הרגל
צריך לישב ה' ימי אצילות להשלים
לשני ימים שנהג לפני הרגל (6) ואני
אומר כי טעות סופר הוא דמה
שזכר * שלשה ימים לפני הרגל לאו
דוקא ואפילו שעה אחת לפני הרגל
צטלה ממנו גזרת שצעה דהרגל
מפסיק: משחרצ צים המקדש.
שחין לעצרת שגלומין כל ז' ואינו
אלא יום אחד: כשצת. ודינו כשצת

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה ואין עולין
כו' (ואני אומר כי טעות
סופר הוא וכו' דהרגל
מפסיק) חז"מ וכו' דכדי
פשוט שצעה תלמיד טועה
כצו צגליון דהא מותר
לקמן דף כ' דלמנא דין
[דוקא שלשה ימים]:
(ב) מנא ד"ה וטווח כו'
לא מנא ד"ה מותר כו' כן
פירש כי ואפילו ע"י הדמק
אסור ועל יהודי אחד:

גליון הש"ס

רש"י ד"ה שמונה
ימים וכו' מותר לאלתר
בהבבובות. ע"י יצמות דף
ממ ע"ל כש"י ד"ה מקום
שמונה ועין לקמן דף כג
ע"ל חז"מ ד"ה כל שלשים:
ד"ה ואין עולין וכו' ג'
לאו דוקא. קשה לי ה' ה'
כדדא מנאחר לקמן דף כ'
ע"ל דלמנא דמתני' דהא
ג"י דוקא כדלמנא שש
הלכה כמנא דין דלאחר
שלשה ימים: תוס' ד"ה
ויחזרו וכו' אפי' שריחא
דלאו מלאכה. ע"י עולין דף
יע ע"כ חז"מ ד"ה מנא:

מוסף רש"י

בטלה הימנו גזרת
שבעה. שאין צריך להשלים
אחר הרגל ז' ימי אצילות,
כיון דעיקר האצילות היינו
ג' ימים ראשונים הוו קודם
לרגל, ציטל הרגל את
האחרונים (ב"ר 10).
שמונה. אם קברו ימי
לפני הרגל כיון דיום אחד
של שלשים היה קודם הרגל
ציטל הרגל ממנו גזרת
שלשים (שם).

א ושווה על יריכו תכלת לציציתו: גמ' ת"ר
כותב אדם תפילין ומוזות לעצמו ושווה על
יריכו תכלת לציציתו ולאחרים בטובה דברי
רבי מאיר ר' יהודה אומר מערים ומוכר את
שלו וחוזר וכותב לעצמו ר' יוסי אומר כותב
ומוכר כדרכו כדי פרנסתו אורי ליה רב לרב
חננאל ואמרי לה רבה בר בר חנה לרב
חננאל הלכה ככותב ומוכר כדרכו כדי
פרנסתו: ושווה על יריכו תכלת: ת"ר שווה
אדם על יריכו תכלת לציציתו אבל לא באבן
דברי ר' אליעזר וחכמים אומרים אף באבן ר'
יהודה אומר משמו באבן אבל לא בפלך
וחכמים אומרים בין באבן בין בפלך אמר רב
יהודה אמר שמואל וכן א"ר חייא בר אבא
א"ר יוחנן הלכה בין באבן בין בפלך והלכה
כותב כדרכו ומוכר כדי פרנסתו: מתני'
(6) הקובר את ממו שלשה ימים קודם לרגל
בטלה הימנו גזרת שבעה שמונה בטלו
הימנו גזרת שלשים מפני שאמרו ז' שבת עולה
ואינה מפסקת ד' רגלים מפסיקין ואינן עולין
ר' אליעזר אומר שמוכר בית המקדש עוצרת
כשבת רבן גמליאל אומר ה' ראש השנה ר' ירמיה
הכפורים כרגלים וחכמים אומרים (4) לא כדברי
זה ולא כדברי זה אלא עוצרת כרגלים ראש
השנה ויוה"כ כשבת: גמ' אמר רב גזרת
בטלו ימים לא בטלו וכן א"ר הונא גזרת
בטלו ימים לא בטלו ורב ששת אמר אפילו
ימים נמי בטלו מ"מ ימים לא בטלו שאם לא
גילח ערב הרגל אסור לגלח אחר הרגל
והתניא

דעולה ואינה מפסקת: ראש השנה שצתה. הואיל ואינו אלא יום
אחד: גמ' גורם שלשים צטלו אצל ימים לא צטלו שלשים יום
לא צטלו דעדיין תלויין ועומדים: מאי טעמא ימים לא צטלו.
כלומר בצאיה ענין לא צטלו ימים: שאם לא גילה ערב
הרגל. כדי צטלו גזרת שלשים ואיבעי ליה לגלותי ערב
הרגל ולא גילח: אסור לגלח אחר הרגל. כל שלשים יום:
והתניא

ומשווה על יריכו תכלת לציציתו. פירוש ע"י שניו אצל צתפילין
אי אפשר צנינו צצריך כתיבה תמה וצבעיית תפילין
וזניית לא איירי צמנתי ושמא אין איסור כי אם כתיבה וטויה ומה
שנהגו לכתוב צעוגל לא מצניו הימר (5) וכן פירש צתוספות הרב
צסס רצו ואפילו על ידי הדמק על

יהודי אחד שתפוס היה התיירו צדומק
גס על ידי היפוך שהוא נקרא מצד
אחר לא היו מתיירין וגם אי לא אסור
משום מלאכה הא אסרינן * אפילו
טירחא דלאו מלאכה צפרק קמא
(דף 7). מיהו נהגו לומר דמתני' לא
איירי על ידי היפוך ויש כותבין על
זקני והיו"ד שאי אפשר היה אומר
בצתב הפוך: רבי יהודה אומר
בצתב הפוך: ללאחר מחמיר יותר מרבי
מאיר שהתיר לאחרים וצתוספות
פירשו דרבי מאיר אינו מתיר אלא
בהערמה ולא הצנתי: רבי יוסי
אומר בותב ומוכר כדי פרנסתו.
דברי רבי חננאל הלכה ככותב
כותב ומוכר כדרכו כדי
פרנסתו. וטווח אדם על
יריכו תכלת לציציתו.
אסיקנא אמר רבי יהודה
אמר שמואל, וכן אמר ר'
חייא בר אבא אמר ר'
יוחנן, טווח אדם בין באבן
בין בפלך. והלכה כותב
ומוכר כדי פרנסתו. מתני'
הקובר את ממו ג' ימים
קודם לרגל בטלה הימנו
גזרת שבעה, קברו קודם
לרגל שמונה ימים בטלה
הימנו גזרת שלשים, מפני
שאמרו, שבת עולה ואינה
מפסקת רגלים מפסיקין
ואינן עולין. כו'. אמר רב
גיורית בטלו ימים לא
בטלו. פי' גזירות בטלו,
דנחו גזירות האצילות גבי
הרגל, שיש לו לגלח
והולות זה מגזירות
האצילות. ואם לא גילח
ערב הרגל אסור לו לגלח
אחר הרגל, כי ימים לא
בטלו.

ספרים תפילין ומוזות כדי למוכרם או כדי להניחם ועוד פי' דלתיא
כרבי יוסי לפי מה שפירש שרבי יוסי מחמיר ואין ראייה מכאן
שמותב להניח תפילין דלמנא רבי מאיר ורבי יהודה לטעמייהו דסבירא
להו פרק המוצא תפילין (עירובין דף 15: ושם) שצת זמן תפילין [ורב]
ורבה צר צר חנה נמי הכי מצי סברי ואע"ג דכוליהו אמוראי דפרק
הקומץ רבה (מנחות דף 10: ושם) משמע דלית להו שצת לאו זמן תפילין
הוא אצל ר' יחזקאל בן אבדיה היה מציא מן הירושלמי להתייר להניח
דלומר צירושלמי חד צר נש ארבע תפיליו צחולא דמועדא אחא לקמיה דרב חננאל פי' שיכתוב לו לפי שהיה סופר כדלתיא צבגליה (דף יח:)
שלחיה לקמיה דרבה צר צר חנה אמר ליה זיל הצ ליה תפילין ואת כח צך דתנן כותב אדם תפילין לעצמו אחא לקמיה דרב אמר ליה
כתוב ליה פירוש צלא הערמה מתני' פליגא על רב כותב אדם תפילין ומוזות לעצמו הא לאחר לא רב פתר לה ככותב להניח פירוש רב
מעמיד השמנה להניחם אחר המועד אצל להניחם צמועד שרי ובהלכות גדולות פסק דאסור להניח תפילין צחולו של מועד ולטעם שצממעט
צצבות וימים טובים ימימים ימימה מצתבר ספיר דצממעט חולו של מועד ולמנא דדריש (מנחות דף 10: מלך לאות ילאו צצבות וימים טובים
שהו צצמנן אות פי' לומר לפי שאין עושין מלאכה כי אם צצבר האצד אצל קשיא למאי דפרשית לעיל (דף 7. ד"ה משקין) דמלאכה דחול
המועד מדצבין הכי צממעט להו יש לומר הואיל ואוכל מנה ויושב צצוכה אין צריך אות ואם הוא אמת דצחול המועד חייב צתפילין יש
לומר הואיל ועושין מלאכה צו אין אות וימימים ימימה נמי לא צממעט אלא יום טוב דחלוק משאר ימים: הקובר את ממו. להכי נקט
קובר דלציבות מתחלת משעת סתימת הגולל כדלמרינן לקמן (דף 10: מ:). שרישה ימים. כך הוא עיקר אצילות לכמה מיילי ואמרינן
לקמן (שם): שלשה ימים לכי: מאי טעמא לא בטלו. הכא הוה ניחא טפי לגרום ימים לענין מאי לא צטלו ואין צריך להגיה דהיא היא:
שאם לא גילח ערב הרגל בו'. ונראה לי דה"ה לא כיצם ולא רחץ ערב הרגל אס מותר לרחוץ ולכבס מצבע ציר"ט ולא כיצם ולא
רחץ לא כיצם צרגל והשתא ניחא הא דקתני גזרת שצעה צטלו הא ימים לא צטלו ומיהו קשיא לן דקאמר צצמנו צכשם שצמנות
שלשה מצצלת גזרת שצעה אפילו לתנא קמא דמצצלת אפילו ימים שצמא אצא שאלו ראייה למנות שלשים שצטלו לגמרי אפילו גמול והרי"ן
פי' דדוקא לא גילח אצל לא כיצם לא דמותר לכבס אפילו לא כיצם שחא צורך גדול ואין נראה לי טעמו דלם הוא צורך גדול כ"ש
שיש לנו לקנסו צשלא עשה קודם הרגל ונכנס צרגל ולפירוש הקונטרס דמפרש לקמן שאם חל שלישי להיות ערב הרגל שאסור צצחיה
עד הערב זהו עד שצשכה אס כן לא שייך לקנסו צמה שלא רחץ ולא כבס וא"כ ימים לענין מאי לא צטלו גבי שצעה מיהו יש לומר דאם
לא רחץ צרגל אסור לרחוץ אחר הרגל ועוד יש לומר אצב דנקט סיפא גזרת נקט צרישא גזרת ועוד נראה לי דרישא ה"פ שלשה ימים
צטולה גזרת שצעה הא שני ימים לא צטלה גזרת מ"מ פי' אמת מדקאמר צצמנו צכשם שגזרת שלשה מצצלת גזרת ז' כו' משמע שזה
פשוט אפילו לת"ק והשתא מיהו לי כדי משני שאם לא גילח צו מיינא סיפא אצל צרישא דקאמר צטלה הימנו גזרת ז' אמאי נקט גזרת
ולענין מאי קאמר ימים לא צטלו וי"ל דאצב דנקט סיפא גזרת תנא נמי רישא גזרת ועוד נראה לי דרישא ה"פ שלשה ימים צטלה גזרת ז'
הא שני ימים צטלו גזרת הא ימים לא צטלו לענין דנובא דצרים צצניעא: